

Hem guanyat el referèndum! I ara, què?

written by Xavier Martínez Gil | 20 de maig de 2017

Com era d'esperar, l'estat espanyol no només no acordarà mai un referèndum d'autodeterminació a Catalunya sinó que atacarà per terra, mar i aire qualsevol cosa que li recordi la idea de fer un referèndum. La seva campanya, doncs, no serà mai pel no, sinó que és i serà pel no-referèndum. Tot i així, per molt soroll de togues que se senti cada cop que el govern faci passes cap a la seva celebració, en realitat, saben que és impossible aturar la celebració del referèndum de setembre. El major perill del fracàs del referèndum està, com és habitual, a casa nostra, no pas a Madrid.

L'Estat, a banda d'utilitzar tant com pugui la via repressiva, ens parerà totes les trampes que pugui per a què fracassem. Només demano que no piquem. Sense anar més lluny, una és caure al parany de demanar la negociació de data i pregunta, tal com va dir el MH President Puigdemont. Imagineu que Rajoy diu que val, que d'acord, que negociem. Aleshores podria dir (amb lògica) que ens agafem uns mesos per trobar punts d'acord. Ja hi seriem de nou, com sempre, a la roda del hámster. Des del meu punt de vista, la data només es pot negociar entre les següents trenta alternatives: 1 de setembre, 2 de setembre, 3 de setembre, i així fins el 30 de setembre de 2017. Bé, per a no ser rígids, acceptaria també l'1 d'octubre. Però malgrat tots els impediments i totes les trampes que ens posin davant, estic plenament convençut que el referèndum es farà i què, un cop fet, el resultat serà favorable al sí. I, si us plau, que ningú no digui allò de què "els votants del no, no aniran a votar". Votants del no, són aquells que voten i en la papereta diu "no". Els que no van a votar són no-votants. Es a dir, que no voten ni sí ni no. Ningú no pot fer interpretacions sobre la intenció de vot del què, tenint l'oportunitat, decideix no votar i deixar la decisió en mans dels que sí volen votar.

Sembla obvi però encara hi ha, fins i tot en les files independentistes, qui fa servir aquest argument.

Però situem-nos en l'endemà del referèndum. Posem que estem a 2 d'octubre i que ja s'ha fet el referèndum i han sortit més vots favorables al sí que vots favorables al no. És en aquest moment en què es desfermarà la veritable alegria dels independentistes. On molts veuran el final d'un camí llargament desitjat. Serà quan molts pensaran que ja està tot fet. Doncs no, no estarà fet. No només això sinó que, des del meu punt de vista, començarà el moment més difícil i amb més perills de tots. El període més crític és el que va des de l'endemà del referèndum d'autodeterminació fins a la data de declaració de la independència. En el cas d'Escòcia aquest període es preveia de 18 mesos. Durant aquest temps, s'havien d'acordar amb el Regne Unit els termes de la ruptura, repartiment d'actius i passius, etc. Ningú no discuteix el resultat del referèndum com tampoc ningú no discuteix el resultat del referèndum del Regne Unit respecte la seva sortida de la UE. La decisió ja està presa només falta posar data per a la seva efectiva materialització fruit de les negociacions entre Londres i Brussel·les. Doncs bé, en el cas català hauria de succeir alguna cosa semblant. El temps fins a la declaració formal de la independència hauria de servir per a iniciar els termes de l'emancipació, no només amb Espanya sinó també amb la UE. Però Espanya dirà que no té valor perquè en cap cas pot tenir efectes vinculants. Fins aquí tot entra dins d'allò que és previsible. El veritable perill està en què algú, a casa nostra, doni el més mínim marge de credibilitat a què el referèndum no s'ha d'interpretar de forma vinculant. Alguns diran, en un últim i desesperat intent d'aturar la independència, que el resultat només pot ser consultiu i que el que cal és negociar amb Madrid un nou encaix de Catalunya o bé una reforma de la Constitució. Ni cas.

Amb el mandat democràtic de les urnes, jo demanaria als governants que actuïn amb fermesa i diàleg alhora. Fermesa per

actuar de forma irrenunciable com un Estat i diàleg per a teixir lligams, d'igual a igual, amb la resta de països de món, inclosa Espanya. La República no es pot aturar.